

kommer, da der kan være Tale om at opløse Landstinget. Men da er jeg ikke i Tvivl om, at de 12 kongevalgte Medlemmer ville komme ind under Opløsningen. Det tillader Grundloven, og naar den politiske Situation er moden dertil, vil det komme af sig selv. Det vilde dog være for tragisk, om man vilde tro, at den politiske Udvikling kunde standses af 12 kongevalgte Medlemmer. I saa Henseende deler jeg altsaa Opfattelse med det ærede Medlem, men jeg tror ikke, at man paa ethvert Tidspunkt kan opløse Landstinget. Jeg tror ikke, man kan gaa dertil, fordi der er en eller anden Reform, man ønsker, men som Landstinget standser. Men endelig synes jeg, at vi kunne være saa politisk modne, at vi maa sige, at det dog vilde være taabeligt, om Regeringen vilde opløse Landstinget paa et Spørgsmaal, hvor den ikke kan være sikker paa, at den derved ogsaa vil kunne skaffe sig et solidt Fler-tal efter Opløsningen, og det ærede Medlem, som selv har udtalt, at Meningerne endog inden for Venstre ere delte, vil vistnok kunne regne ud, at hvis Regeringen vilde gaa til en Opløsning af Landstinget paa Valgretten, vilde det være en let-sindig Handling, fordi Regeringen muligvis ogsaa efter Opløsningen kun vilde kunne paaregne en Minoritet i Landstinget for denne Sag, og saa maatte den velsagtens falde. Derfor har jeg skrevet, som jeg har gjort, i mit Blad, og jeg har ikke gjort det, fordi jeg ikke interesserer mig for den almindelige Valgret, tværtimod, jeg vil gerne være med til at arbejde for denne, og jo før den kommer frem fra Regeringen, med des større Glæde hilser jeg den, men jeg er forberedt paa, at denne Sag føres ikke til Sejr uden et langt, ihærdigt Arbejde saavel i som uden for Rigsdagen.

J. Jensen (Kjøbenhavns 10de Valgkreds): Jeg skal begynde med at udtale min Glæde over, at Sundhedsvedtægten i Kjøbenhavn angaaende Mælkehandelen ikke er nægtet Stadfæstelse af Justitsministeren. Der er altsaa Haab om, at den kan blive stadfæstet. Jeg havde Grund til at tro, hvad jeg sagde, fordi jeg gik ud fra, at min Hjemmelsmand var en, der vidste Besked. Jeg havde endnu en Grund til det, nemlig den, at den højtærede Justitsmini-

ster saa ofte der er Tale om disse Sager, fremhæver, hvor langsomt og vanskeligt de kommunale Raad arbejde, i Modsætning til den Hurtighed, hvormed han er i Stand til at gøre sig færdig. Denne Sag blev nemlig færdig fra Kjøbenhavns Borgerræpræsentation den 28. April, og vi ere nu ved Slutningen af Oktober, saa det har altsaa kostet den højtærede Justitsminister meget Arbejde at bearbejde denne Sag.

Jeg vil gerne gøre en Bemærkning til angaaende dette, idet den højtærede Minister synes at gaa ud fra, at jeg betragter hans Stilling som den: blot at sige Ja til, hvad der bliver foreslaaet, — han brugte Udtrykket, at Ministeren da vilde blive en Nikkedukke. Det var aldrig faldet mig ind, at den højtærede Minister var nogen Nikkedukke. Jeg havde ikke et enesfe Øjeblik tænkt en saadan Tanke, endsiget givet den Udtryk. Men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at det er sikkert ikke Lovgivningens Forudsætning, at Ministeren skal kunne ved sin Nægtelse af Stadfæstelse lægge sig paa tværs af de Ønsker, der næres i de kommunale Raad. Loven af 1858, som danner Grundlaget for denne Lovgivning, bestemmer i sin § 1 at: „Justitsministeriet udarbejder Forslag, der forelægges Kommunalbestyrelserne i Kjøbenhavn og Købstæderne samt Sogneforstanderskaberne i de af Amtsraadene udpegede Landsogne til Beslutning med Opfordring til at afpasse dem efter hvert Steds særlige Forhold.“ Denne Lov er jo gældende endnu — den er flere Gange blevet fornyet, men det er altsaa Grundlaget, at de paagældende ikke alene skulle høre men fatte Beslutningen. Praksis er efterhaanden bleven den, at de stedlige Sundhedskommissioner stille Forslag til Kommunalbestyrelserne, disse udtale sig, og saa gaar Sagen til Stadfæstelse. Jeg mener nu, at Ministeriets Opgave her maa være den at paase, at der ikke i saadanne Sundhedsvedtægter er noget, der strider mod den almindelige Lovgivning. Men i og for sig: ret meget derudover kan jeg ikke indrømme, det vil være rigtigt at give Ministeren Beføjelse til. Og jeg tror heller aldrig det har været Hensigten. Thi hvis det var saaledes, at Ministeren kunde ganske omkalfatre en Sundhedsvedtægt, saa vilde der jo ikke blive ret meget til-